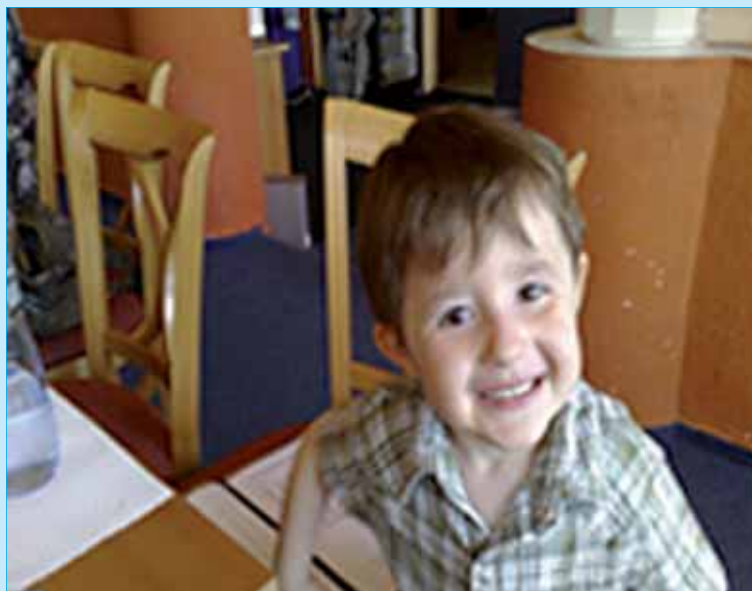

Michael

To, že jsme se narodili, je osud a každý bez výjimky jsme tady proto, abychom splnili nějaký úkol, máme něco vykonat nebo přehodnotit svůj dosavadní život. Není lehké poznat smysl svého života, leckdy jde o křest ohněm, protože co může být pro rodiče horšího než narození nemocného dítěte?

Já, třicetiletá maminka tříletého chlapečka Michaelka jsem již svůj smysl života našla – cesta za tímto poznáním byla sice trnitá a bolestná, o to větší je ale radost z toho, že vím, kterým směrem se v životě vydat.

Ale od začátku... Před třemi lety jsem si ke dni matek nadělila krásný dáreček - chlapečka Michaelka. Za den svého narození si vybral neděli a právě o nedělníčkách se říká, že jejich život je šťastný. A jelikož se jevil jako zdravé miminko, byla jsem naprosto klidná. Michaelík byl ale už zpočátku velmi plačtivé dítě, takže jsem první týdny byla velmi nevyspalá. Po mnoha opakovaných probdělých nocích jsem si řekla tak ať, hlavně že je zdravý, pro své dítě vydržím vše.

Byl to pátý týden jeho života, když jsem na něm zpozorovala nápadnou bledost, ta plačtivost se stupňovala, tušila jsem,

že něco není v pořádku. Navštívila jsem tedy dětskou lékařku, která patří mezi ty lékaře, kteří jsou ve své práci velmi pečliví a nic nenechávají náhodě. I když mne tedy uklidňovala, že naše dítě bude geneticky po nás bledší, pro jistotu mne poslala do nemocnice na hematologické oddělení. Z nemocnice jsme se vrátili až po 14 dnech. Jeho bledost byla způsobena septickým stavem, ani krevní obraz nebyl v pořádku. Během této první hospitalizace prodělal léčbu několika antibiotiky, lumbální punkci - to když se jednoho dne nebyl schopen probudit - nacházel se v lehkém komatu, a také absolvoval svou první transfuzi krve kvůli úbytku červených krvinek. Na tak malé tělíčko až příliš. Ale tam jsem pochopila, že Míša je bojovník, a to je jeho štěstí. Při propouštění jsem ještě ani zdaleka netušila, jak moc toho štěstí a vůle bude potřebovat.

Od té doby začaly naše pravidelné návštěvy hematologie, takže v rozmezí dvou týdnů jsme docházeli na odběry krve, při kterých se hlídaly hlavní parametry - počet leukocytů, erytrocytů, trombocytů, lymfocytů a retikulocytů. Postupem času lékaři zjišťovali odchylky od normálu, a to u všech těchto hodnot. Erytrocyty od transfuze klesaly, lymfocytů bylo

zase příliš, trombocyty střídavě klesaly a stoupaly a retikulocyty byly velmi nízké. Po dvou měsících od propuštění jsme byli proto opět hospitalizováni, tentokrát pro punkci kostní dřeně. Výsledek byl zarážející, lékaři stanovili první náznak diagnózy - poruchu krvetvorby, ale nového typu. Právě to byl okamžik, kdy se jeho stavem musel začít zabývat specialista. Toho jsme našli ve fakultní nemocnici v Olomouci, našeho případu se ujala sympatická doktorka, která je opravdu lékařkou na svém místě. Za tu dobu, co jsme začali pobývat v nemocnicích v Ostravě, Olomouci a Praze (v prvním roce Míšova života těch hospitalizací bylo opravdu požehnaně), jsem poznala mnoho lékařů, ale jen o několika z nich mohu říci, že jsou pro mého syna dobrými doktory. Nejen že skvěle znají svou profesi, svůj obor, ale jsou zároveň úžasnými psychology, a ono jedno bez druhého nemůže fungovat. V mnoha těžkých chvílích, kterými jsme za tu dobu prošli, jsem potřebovala vědět, že je tu ten lékař pro mého syna, že bez výčitek odpoví na mé otázky, že bude mít zkrátka zájem. Takových úžasných lidí je málo, ale dobrá zpráva je ta, že EXISTUJÍ.

Náš pobyt v Olomouci se protáhl na tři týdny, Míša prodělal několik punkcí kostní dřeně a rýsovaly se první lékařské soudy. Za primární problém byla považována porucha krvetvorby, která byla diagnostikována jako APLAZIE ERYTROPOEZY

PŘI BENIGNÍ LYMFOPROLYMFERACI V KOSTNÍ DŘENI. Přeloženo do češtiny

